

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 313/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. H., t. č. vo výkone trestu, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C/124/2008 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/50/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2012 doručená sťažnosť V. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C/124/2008 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/50/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011.

V sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„Súdy tým, že zamietli žalobný návrh porušili svojím konaním článku medzinárodnej zmluvy – Európsky Dohovor o ľudských právach a základných slobodách...

Navrhovateľ ústavnej sťažnosti tvrdí, že vzhľadom na okolnosti prípadu využitie postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb. nebolo ani adekvátne ani účinné a neposkytovalo sťažovateľovi reálnu nádej na úspech. Navrhovateľ sťažnosti tvrdí, že má v rámci vnútroštátnej právnej normy alternatívnu voľbu nápravy podľa zákona č. 209/1992 Zb. medzinárodná zmluva – Európsky Dohovor – podľa čl. 13 (účinný prostriedok nápravy). V súdnom konaní sa domáhal, postupovať podľa zákona číslo 209/1992 Zb. a nie podľa zákona č. 58/1969 Zb.

Oba súdy zamietli žalobný návrh z dôvodu premlčania uplatnenia si nároku na náhradu škody. Premlčacia lehota sa podľa súdov a odporcu (Krajský súd v Bratislave) skončila 29. 5. 2001. Lehota premlčania začala 29. 5. 1998 a uplynula 29. 5. 2001. ...

Len skutočnosť, že navrhovateľovi bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 5. 1998 o povinnosti uhradiť trovy obhajoby a nadobudlo právoplatnosť nevzniká hmotnoprávny pojem škoda!

a preto námietka uplynutia premlčacej lehoty počínajúc doručením uznesenia a jeho správoplatnenia odo dňa 29. 5. 1998 ako argument súdov a odporcu je nedôvodná a neopodstatnená.

Premlčanie, vyššie vysvetlené, nezačalo plynúť od 29. 5. 1998, argumenty oboch súdov a odporcu aj z ďalších dôvodov... “

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že mu „nikdy nebolo žiadnym spôsobom oznámené či inak sprístupnené rozhodnutie o vzniku pohľadávky o existencii pohľadávky sa dozvedel v roku 2006, keď bol zaradený do práce a započali zrážky zo mzdy odsúdeného. Až následne

cez učtáreň zistil, že má exekúciu na väzenskú mzdu z dôvodu, že musí hradiť trovy obhajoby.

Námietka premlčania nie je dôvodná aj z toho dôvodu, že k zaviazaniu platiť trovy obhajoby predchádzalo nespravodlivé konanie a doručenie chybných uznesení (nesprávne uvedené paragrafové znenie).

O tom, že k zaviazaniu platiť trovy obhajoby predchádzalo nespravodlivé konanie sa dozvedel zo spisového materiálu, navrhovateľ sťažnosti si nechal doručiť kópiu celého spisu 2 T 38/94, až v roku 2008, respektíve v roku 2006-7.

Navrhovateľ sťažnosti tvrdí, že námietka pasívnej legitímácie je nedôvodná zo strany odporcu a oboch súdov a to z dôvodu, že konajúci súd a odporca mali upozorniť navrhovateľa, že meno odporcu v žalobnom návrhu je uvedené neúplne. Prípadne navrhovateľa mali upozorniť, že pred súdom musí byť odporca označený inak, alebo musí byť zastúpený ústredným orgánom. Súdy nevyzvali navrhovateľa k odstráneniu novej vady pri názve odporcu pričom súdy od počiatku vedeli z obsahu žalobného návrhu akým správnym spôsobom treba označiť odporcu aby bol žalovateľný.“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol:

„Navrhovateľ súbežne s podaním tejto ústavnej sťažnosti podáva mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie.

Dovolanie a ústavnú sťažnosť posielam súbežne z toho dôvodu, aby ústavný súd v budúcnosti nevyčítal navrhovateľovi nedodržanie lehoty.

Navrhovateľ žiada ústavný súd, aby v konaní o prijateľnosti zohľadnil skutočnosť, že bolo podané dovolanie súbežne s touto sťažnosťou. Navrhovateľ sa domnieva, že to nie je prekážka k prijateľnosti či odmietnutia sťažnosti. Môže to byť snád' dočasná prekážka v konaní.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že «Z dôvodu porušenia článkov medzinárodnej zmluvy – Európsky Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a to čl. 1 Dohovoru (ochrana majetku); čl. 13 Dohovoru (právo na účinný prostriedok nápravy); čl. 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé konanie); čl. 41 Dohovoru (spravodlivé zadostučinenie);

čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru (právo na rešpektovanie súkromného života). Ústavný súd SR ruší rozsudok Okresného súdu v Bratislave I č. k. 21 C 124/08-90 zo dňa 23. 11. 2010. Ústavný súd SR ruší rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co/50/2011-209 zo dňa 23. 11. 2011.

Ústavný súd SR prikazuje príslušnému súdu preskúmať a prejednať a rozhodnúť žalobný návrh v súlade so zákonom č. 209/1992 Zb., lebo navrhovateľovi poskytuje širšiu právnu ochranu.

Ústavný súd SR prikazuje príslušnému súdu, aby upravil – doplnil názov odporcu tak, aby bolo zrejmé, kto je povinný zo zákona konať v mene štátneho orgánu verejnej moci t. j. Krajského súdu v Bratislave.

Ústavný súd SR, preskúmaním spisového materiálu vychádzajúc z individuálneho posúdenia každej veci, zistil že doručenie a správoplatnenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 2 T 38/94 označené ako rozhodnutie o povinnosti uhradiť trovy obhajoby zo dňa 29. 5. 1998 nespĺňa kritérium pre námietku premlčania uplatnenia si nároku na priznanie spravodlivého zadosťučinenia vyjadreného v peniazoch alebo inak a vychádzajúc z celkového individuálneho posúdenia veci „len“ doručenie, správoplatnenie a vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave o povinnosti uhradiť trovy obhajoby zo dňa 29. 5. 1998 nie je možné izolovane považovať za časový bod a tento časový bod (29. 5. 1998) pokryť pojmom – dozvedieť sa o škode a je nutné zohľadniť pojem dozvedieť sa o škode aj na základe iných kritérií napr. sťažovateľ argumentoval, že k zaviazaniu trov obhajoby došlo v nespravodlivom konaní a o tejto skutočnosti sa dozvedel pri študovaní súdneho spisu sp. zn. 2 T 38/94 ktorého kópie si nechal doručiť zo súdu v roku 2006-2007.

Ústavný súd SR zistil, že navrhovateľ ústavnej sťažnosti má právo získať primerané spravodlivé zadosťučinenie rovnajúce sa dosiahnutiu spravodlivej rovnováhy a príslušný súd je povinný preskúmať, prejednať a rozhodnúť aj tento právny nárok.

Ústavný súd SR zistil, že navrhovateľ ústavnej sťažnosti nemôže znášať naďalej bremeno ktorému predchádzalo nespravodlivé konanie a musí mať k dispozícii prostriedok nápravy ktorý by vecne preskúmal a rozhodol o legitimitate nesenia bremena. Výkon spravodlivosti nemôže byť postavený na nespravodlivosti.

Ústavný súd SR zistil, že základné práv a slobody medzinárodnej zmluvy Európskeho Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách majú postavenie občianskych práv a vo vzťahu k verejnej moci sú záväzkom.

Ústavný súd SR zistil, že všeobecné súdy majú právomoc v rámci občiansko právneho konania preskúmať a vecne rozhodnúť súdne spory, ktorých predmetom je ochrana základných práv a slobôd.

Ústavný súd SR zistil, že vnútroštátna legislatíva neupravuje žiadnym spôsobom premlčaciu lehotu, ktorej uplynutím by zaniklo právo a právny nárok obrátiť sa so sťažnosťou (žalobou) na príslušný orgán a zaoberal sa obsahom sťažnosti (žaloby) založenej na možnom porušení základných práv slobôd obsiahnutých v Európskom Dohovore.

Ústavný súd SR zistil, že navrhovateľ nemusel postupovať podľa zákona platného v tom čase zákon č. 58/1969 Zb. z dôvodu, že zákon č. 58/1969 Zb. neposkytuje žiadnu reálnu nádej na úspech v tomto prípade.

Ústavný súd SR zistil, že vnútroštátna legislatíva neupravuje žiadnym spôsobom premlčaciu lehotu ktorej uplynutím by zaniklo právo a právny nárok získať spravodlivé zadosťučinenie v osobitnom konaní pred príslušným orgánom.

Ústavný súd SR zistil, že premlčacia lehota ako argument odporcu a súdov je nedôvodná aj z toho dôvodu, že exekučné konanie a exekučný príkaz bol realizovaný bez vedomia povinného t. j. odsúdeného H. V. O exekúcii č. k. E 553/98 D5a 120/98 sa nedozvedel povinný vopred, skôr ako začal výkon exekučného rozhodnutia.

Ústavný súd SR zistil, že náhrada škody podľa osobitého predpisu č. 58/1969 Zb. zákon o zodpovednosti za škodu... nie je vo vzťahu k ustanoveniu článku 41 (spravodlivé zadosťučinenie) medzinárodnej zmluvy a neuhradenie škody podľa zákona číslo 58/1969 Zb. nevylučuje možnosť žiadať spravodlivé zadosťučinenie za porušenie práv.

Ústavný súd SR zistil, preskúmaním sporných uznesení a to uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. 10. 1996 označené ako povinnosť na náhradu odmeny a hotových výdavkov (viď 2-4 str. prílohy) a preskúmaním uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 5. 1998 (resp. 29. 5. 1998) označené ako povinnosť nahradiť štátu odmenu a hotové výdavky ustanovenému obhajcovi (viď 5-6 str. prílohy), že odporca Krajský súd v Bratislave neumožnil odsúdenému H. V. preukázať, že nemá dostatočné

prostriedky najneskôr pri rozhodovaní o náhrade trov obhajoby a odporca vyhotovil a doručil uznesenia, ktoré obsahovali chyby... a preto odporca si nesplnil svoju povinnosť vyhotoviť uznesenia v zákonnej forme. Uznesenia nemali zákonom predpísané povinné náležitosti podľa trestného poriadku. Ústavný súd SR zistil, že odporca Krajský súd v Bratislave nepostupoval procesne správne v súlade s ustanoveným zákonom pri zaviazaní trov obhajoby.

Ústavný súd SR zistil, že článok 6 ods. 3 písm. c medzinárodnej zmluvy Európsky dohovor o ľudských právach má prednosť pred vnútroštátnou právnou normou upravenou Trestným poriadkom o nutnej obhajobe podľa starého trestného poriadku § 39 a z dôvodov uvedených v § 36 ods. 3 a § 33 ods. 2 a § 152 ods. 1 písm. b. že nie je možné, sledujúc ciele čl. 6 ods. 3 písm. c medzinárodnej zmluvy ustanoviť v nutnej obhajobe obvinenej osobe obhajcu na jeho náklady lebo jednoznačne z čl. 6 ods. 3 písm. c vyplýva, že obhajca sa poskytne ustanovením v rámci nutnej (povinnej) obhajoby bezplatne pri splnenej podmienke nedostatku finančných prostriedkov.

Krajský súd v Bratislave z vlastnej iniciatívy ustanovil obhajcu H. V. dňa 20. 4. 1994 ktorý v tom čase nebol obvinenou osobou. Krajský súd v Bratislave sám konštatoval vo svojom uznesení že obvinená osoba nemá dostatočné prostriedky a je nezamestnaná. Ústavný súd SR zistil porušenie čl. 6 ods. 3 písm. c medzinárodnej zmluvy zo strany Krajského súdu v Bratislave v súvislosti s konaním a rozhodnutím o povinnosti uhradiť trovy obhajoby v skončenej trestnej veci 2T 38/94, a výkon tohto rozhodnutia naďalej hradiť trovy obhajoby predstavuje pre povinného nespravodlivé bremeno.

Ústavný súd ďalej rozhodol, že odporcovia sú povinní uhradiť súdne trovy a trovy právneho zastupovania.».

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 41 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C/124/2008 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/50/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011. Sťažovateľ sa tiež domáha, aby ústavný súd rozhodol o ďalších zisteniach a skutočnostiach uvedených v petite sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 41 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C/124/2008 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2010

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny

mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 41 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C/124/2008 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2010 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C/124/2008 a jeho rozsudok z 23. novembra 2010, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku krajský súd.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 41 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/50/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011

Proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 14. februára 2012 dovolanie. Podľa zistení ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd do dňa predbežného prerokovania sťažnosti o dovolaní nerozhodol.

Sťažovateľ tvrdí, že podanie dovolania *„nie je prekážkou k prijateľnosti či odmietnutia sťažnosti“*.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali ako všeobecný súd, tak aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľa zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09,

I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok ESĽP z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok ESĽP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolil v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ, t. j. paralelné podávanie sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol v tejto časti ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2012